

Kieran: POHÁDKA STARÉ RÁKOSKY

Léta ležela zapomenutá v temné stodole, plné nepotřebných krámů. Nebyla tam sama, byl tam s ní žebříňák s polámanými loukotěmi i ztvrdlé opratě a zaprášené koňské chomouty. A bylo tam ještě spousta dalších věcí, třeba rezavý pluh s jednou radlicí a velká díže, které chyběly skoro všechny obruče. A pak tam byl dlouhý bič na koně, pověšený vedle chomoutů. Kdysi jím sedlák poháněl koně, zapřažené v žebříňáku, ale i v kočáře. A proto si o sobě bič myslel, že je něco víc, než jen obyčejný cajk na koně. On byl přeci nejdůležitější! Díky němu se vždycky sedlák dostal tam, kam chtěl a rychle. Když zapráskal nad koňskými zadnicemi, hned se oba hnědáci rozeběhli rychleji.

„Aby ses z toho nepolámala, ty náfuko!“ posmívala se biči rákoska. Ležela sice v koutě, napůl schovaná ve staré slámě, ale troufala si dost. „Tys zažil jenom dva koňské zadky, ale já viděla zadnic! A nejen viděla!“ chlubila se rákoska a nosánek ji přitom čněl do oblak. Pocházela až z daleké Anglie a proto se považovala skoro za aristokratku. Hned tak s někým se nebavila!

„Nejsi sama, kdo viděl spoustu nahých zadnic,“ přisadil si tiše žebříňák. Vzpomeň si jen na toho pacholka, který zvrhnul celou fůru sena do bláta. Toho sedlák ohnul rovnou o mé přední kolo a zmrskal ho, až prosil o smilování.“

„To bývaly časy,“ zasněla se rákoska. „Tenkrát jsem si užila pořádnou jízdu! Sto ran na holou tehdy ten pacholek dostal a já svištěla vzduchem a zařezávala se do jeho masitého a kulatého zadku. Práááásk! Prááááásk! Práááásk! To byla úžasná fialová jelita na té veliké prdeli!“ vzpomínala rákoska a celá se ve staré slámě a pavučinách tetelila blahem.

„No to je toho!“ ozval se pohrdavě bič. „To já kolikrát poháněl čeledína i v pluhu a to se to malovaly na nahá záda šlehance.“

„Pravdu díš,“ přikývl zádumčivě pluh. „Náš sedlák byl tuze krutý muž, a když čeledín Tonda uhnal volka, musel sám za trest nahý tahat pluh po poli.“

„A já mu k tomu pěkně zpíval, až měl hřbet celý rudě pruhovaný!“ chvástal se bič a nadšeně přikyvoval. „Tenkrát čeledín tahal pluh celý večer, dokud celý lán sám nezoral a sedlák se na něj, na nahého, pěkně díval a mnou ho poháněl. Náš sedlák měl moc rád, když mohl čeládku trestat nahotou a tvrdou prací. Děvečky ho ale nezajímaly, ty vždycky jen vztekle zfackoval. Pacholky a čeledíny ale trestal s velkou vynalézavostí a vždy se potěšil pohledem na pěkný ocas, podvázané koule i zadek. A když byl ten zadek pěkně zmalovaný, tak to měl náš pán nejradši.“

„No to je toho,“ odfrkla rákoska. „To já s naším sedlákem zažila věci, že byste nevěřili. Kolikrát různé zlodějíčky rovnou na poli přehnul přes rejfy žebříňáku, když u nich našel polní“

psych. A to bylo pak vřískotu, když jsem se pustila do díla a sedlák je nikdy nešetřil. Každý utíkal s pláčem a s prdelí pěkně pruhovanou.“

„Ale když jsme se do díla pustily my, tak bylo slyšet práskání po celé vesnici,“ přidaly se poprvé do diskuze opratě. Mnohokrát nás sedlák odepnul, složil si nás v ruce a pěkně se námi rozmáchl na něčí vyšpulenou zadnici. A to pak bylo řevu a práskání kůže, když jsme vyplácely ty pružné a našponované prdele. Celé červené pak byly, třeba jako zadnice mladého Josífka od kupce Smetany.“

„A copak provedl ten kluk?“ optala se rákoska, která až do té chvíle nevěděla, že i opratě a řemeni na koně sloužilo sedlákovi k výpraskům. Dost ji to rozladilo. Myslela si, že jen ona sama je výjimečná.

„Trhal sedlákovi u úvozu hrušky ze stromu, ty, co se z nich vždycky páčila nejlepší hruškovice,“ odpověděly opratě. „Hned u té hrušně kázal sedlák klukovi svlíkat donaha a ke kmeni ho přivázal a pak ho dvě stě ranami po zádech i zadku ztrestal.“

„To může být ten kluk rád, že neměl po ruce mne!“ ozval se zase bič. „To by po dvou stech ranách ani domů nedolezl, tak, jako ten pacholek Ondra, co ho museli ze dvora odnášet.“

„To si pamatuju. Tenkrát mne tam náš pan sedlák potřeboval taky,“ přikývla rákoska. „Mnou vyplatil Ondrovi sto ran na zadek a tebou mu zmaloval záda. Nechal ho tam potom viset za ruce až do večera, než ho mohli ostatní odvázat a odnést a jak křičel bolestí, když ho sedlák vyplácel, na to se jen tak nezapomíná.“

„Jako ten černej tulák, co sedlákovi ukradl peníze za šimlu,“ zapojil se poprvé do diskuze starý potěh, který ležel stočený na podlaze žebříňáku a nikdo o něm neměl tušení. „Tři hodiny ho tenkrát sedlák zavěšeného za ruce na dvoře vyslýchal, než z něj dostal, kam ten měšec ukryl. A potom ho předal drábovi, aby ho odvedl k obecnímu soudu.“

„Já vím!“ vypískla rákoska. „Škoda, že už tu mezi námi není starý strýček karabáč. Ten by mohl vyprávět, jak sedlák toho tuláka nechal svléknout donaha a za ruce pověsit na trám. A než ho začal za pomoci karabáče vyslýchat, přivázal mu nad koule dva dřevěné hranolky. Ten prý ječel, jako by uhodila jeho poslední hodinka, ale skryš peněz neprozradil, ani když mu sedlák pytlík vytahoval a přes koule ho bil. A potom ho karabáčem zlískal po zádech, černě zarostlém zadku i po břiše a hrudníku. Už se zdálo, že své peníze sedlák nikdy neuvidí, tak dokázal ten černovlasý pobuda zapírat. Nakonec se ale ukázalo, že se bojí ledové vody. Když mu sedlák poprvé pohrozil, že ho utopí v díži, promluvil.“

„Ale stejně mu sedlák třikrát hlavu pod hladinu strčil,“ přitakala díže. Vlekl ho tenkrát za bolavé koule přes celý dvůr. Ruce i nohy měl ten drban svázané, takže našemu pánovi sotva stačil. A když uviděl mne, plnou vody, začal prosit o slitování a zakrátko i úkryt peněz prozradil.“

„A vy se divíte?“ ušklíbla se rákoska. „Vždyť mu sedlák tehdy slíbil, že když mu vrátí peníze, tak ho pustí.“

„A pak se mu vysmál a nechal ho odvést do šatlavy. To bylo našemu pánovi podobné,“ chechtal se žebříňák, až se mu rejfy otřásaly. „Já ho tam tenkrát vezl, nahého a svázaného. Celou cestu ten tulák prosil drába, ale ten ho odvedl rovnou k obecnímu soudci, který mu za

trest vyměřil třicet dní v káznici a čtyřikrát padesát ran vojenským řemenem. Obecní trestná lavice by mohla vyprávět.“

„Jednou jsem byl u toho, když zrovna nějakého hříšníka na lavici kat vyplácel,“ zapojil se do hovoru koňský chomout, visící na zdi stodoly. Byl celý zaprášený a jeho kůže byla popraskaná, ale mnoho pamatoval. „Přivázal ho nahého na břicho pěkně pevnými koženými řemeny a pak vzal do ruky čerstvý a pružný lískový prut. Nevím už, co tehdy ten trestanec provedl, ale dostal padesát ran tou lískovkou. Kat se napřahoval celou paží a prut svištěl vzduchem. Dráb ty rány počítal a trestaný musel za každou uctivě poděkovat. Když nepoděkoval, dráb mu hned vyměřil o dvě rány víc.“

„Nojo, náš dráb nikdy nic nikomu neodpustil a mistr kat uměl s prutem pěkně svižně zacházet,“ přisadil si žebříňák. „Párkrát jsem z města vezl pacholky, které za opilství a vandalství do šatlavy zavřeli a druhý den na lavici nebo na pranýři zmrskat dali. Jejich řev se vždycky rozléhal celým městečkem a práskání lískového prutu do jejich vyšpulených oblín se neslo pěkných pár ulic daleko. A že to byla krásná jelita, co obecní kat vytvářel. Rovnoběžná, jako když bičem mrská a pěkně fialová, krví podlitá. Jen málokde byla proseknutá kůže, pouze když vyplácel víc, než pětadvacet, tak se trefil víckrát do jednoho místa a to pak i krev tekla. A pacholci, když je jen tak s holými zadky sedlák na mne naložil,“ pokračoval žebříňák, „naříkali bolestí celou cestu domů.“

„A to ještě nevěděli,“ přidal se bič, „že je sedlák za tu obecní ostudu zavře do sklepa a druhý den jim mnou zmaluje hřbety do krvava. Týden pak museli spát na břiše, ale práci museli odvádět, jako všichni ostatní. Jinak by jim náš pán ani najíst nedal.“

„Náš sedlák byl tuze přísný, ale spravedlivý. Každému podle jeho viny jelita na zadek naložil, a já se s ní měla vždycky dobře,“ nechala se slyšet zase rákoska. „Dokonce i do světa si mne s sebou vzal. Do války s Turkem! Každou chvíli mne tam potřeboval, protože jako velitel musel mužstvo držet zkrátka. Na vojně je holt disciplína to nejdůležitější.“ Rákoska se zasnila: „Ach to bylo krásných bílých, kulatoučkých zadků, sevřených přede mnou strachy a bolestí. Kdybyste viděli, jaký respekt ze mne ti mladí vojáčky měli. Jak neochotně své svršky odkládali a gatě stahovali. Ale sedlák nic nedbal jejich proseb. Každému naložil na zadnici, co si zasluhoval, a voják musel být při výprasku úplně nahý, ohnutý a pevně připoutaný. Celé mužstvo se vždy na tu potupu dívalo a potom si pěkně vystouplá, oteklá a fialová jelita osahalo. To aby pochopili, co by je čekalo za neuposlechnutí rozkazu. A já byla hrdá na svou práci a těšila se, až se zase pomiluju s další pěkně vystrčenou zadnicí. Celá šťastná jsem ty prdele linkovala na rudofialovo a tančila po nich svůj bolestný čardáš.“

„A pamatujete si čeledína Lojzu? Toho, co se mu při zapřahání koně splašily a utekly i s vozem do města?“ zeptal se žebříňák. „Tak toho nechal sedlák přivázat za kotníky k mým žebřinám s nohama nad hlavou a zadkem vystrčeným. Koule mu podvázal provázkem a pak ho takhle vozil po městě a každý, koho koně polekaly, mu mohl libovolný počet ran na holou anebo přes koule řemenem vysázet. Bylo z toho tenkrát veliké pozdvižení a ctihodní měšťané si rádi přišli švihnout vojenským řemenem do Lojzova pěkně vyšpuleného a pořádně červeného zadku. Sedlák ho totiž mrskal celou cestu do městečka, takže když vjel do ulic, už měl čeledín koule i prdel pěkně doruda rozpálené a pořádně bolavé. A když veřejná exekuce skončila, zašli to ctihodní páni zapít do krčmy a Lojzu nechali celou dobu přivázaného vzadu na voze a to nebylo všechno!“ natahoval žebříňák své vyprávění i zvědavost všech v koutě stodoly.

„Co se ještě dělo! No tak už nás nenapínej,“ vrčela rákoska nedůtklivě, rozčarovaná z toho, že u Lojzova veřejného trestu chyběla.

„Nakonec si náš pan sedlák s přivázaným čeledínem pěkně zašpásoval a nebyl u toho sám. Ještě si přivedl mistra cechu řeznického, pana Jaromíra, se kterým se často navštěvoval. Oba se potom s bezmocným Lojzkem potěšili a líbilo se jim, jak u toho ten kluk křičí bolestí a prosí, ať už toho nechají.“

„Takhle si náš sedlák užíval i s vojáky, které trestal,“ přikývla rákoska. „Když měli celou zadnici nafialovo zmrskanou, tak je ještě k té bolesti pěkně obtáhl. A taky ječeli a prosili a nebylo jim to nic platné. Pěkně seřezané mužské prdeli náš sedlák holt neodolal, s tím se nedalo nic dělat. Všechny prosby byly marné, sedlák si prostě užil svoje, to už patřilo k trestu.“

Rákoska ztichla, protože venku před stodolou se ozvaly kroky. Zmateně se rozhlédla po svých přátelích. Nechápala, co se to děje, vždyť sem, do jejich království, zapadaného prachem a ovinutého pavučinami už léta nikdo nevkročil.

„Lenko, já se jdu podívat do stodoly. Ta paní při prodeji chalupy říkala, že v ní léta nikdo nebyl a já jsem tehdy taky jen nakoukl.“

Velká vrata od stodoly se se zavráním otevřela dokořán a do rohu, plného starých krámů padl stín vysoké postavy. „Teda tady to vypadá! Lenko, pojď sem, tady to starý harampádí se asi bude muset rozštípat a spálit,“ obcházel čerstvý chalupář polorozpadlou díží i rozlámaný žebříňák.

„Škoda, že jsou ty chomouty sežraný od myší, jinak by se mi líbily pověšený někde venku. Bylo by to takový stylový, stejně jako ten žebříňák,“ nechala se slyšet Lenka, když si její oči zvykly na přítmi uvnitř.

„Prosím tě nevymýšlej si blbosti!“ okřikl ji muž. „Je to všechno dobré tak leda na podpal! Akorát tady je něco, co by se mohlo hodit. Helemese!“ oči muže se rozzářily, když se shýbal do rohu, kde v prachu, slámě a pavučinách ležela zapomenutá stará rákoska. Muž se na ni zálibně usmál a mávnul s ní ve vzduchu, potěšen zvukem, který vydala. „Holka, kde ty ses tady vzala? A koukám, že něco pamatuješ. Budu tě muset namočit, abys byla zase pěkně pružná, jako zamlada a taky napustit voskem.“

Muž vyšel ze stodoly, v rukou hýčkající ten starý kus ohlazeného ratanu. „Podívej se, Lenko, ta je krásná, co? Určitě by mohla vyprávět, kolik zadků ztrestala. To bude něco, až se roztančí po tvý pěkný prdelce!“

Lenka s dychtivostí v očích pohládila rákosku a potom se s láskou podívala do očí svého manžela a zejména pána. „Už se těším, pane,“ usmála se.

„A já se taky těším,“ zavrnila spokojeně stará rákoska. „Pěknou ženskou zadnici jsem ještě nikdy nevyplácela.“

